

for at støtte økonomisk og bevæbne illegale grupper i lande i Østeuropa med henblik på at forberede voldelig omstyrtning af regeringssystemerne i dette område. Til støtte for denne opfattelse citerede han en udtalelse fremsat i kongressen af det medlem, der var den egentlige ansvarlige for den omhandlede passus i loven. De øvrige medlemmer af østblokken støttede disse udtalelser.

De Forenede Staters repræsentant, der havde haft sæde i det pågældende kongresudvalg, erklærede heroverfor, at man ikke kunne gøre kongressen eller den amerikanske regering ansvarlig for, hvad enkelte medlemmer udtalte. Han betonedede, at kongressens hensigt med loven alene var at yde støtte til personer, som i øjeblikket er flygtninge fra de nævnte lande, eller indbyggere i disse lande, som senere måtte blive flygtninge. Han tilføjede, at han på sin regerings vegne kunne erklære, at den amerikanske regering aldrig ville tænke sig at administrere den vedtagne lov på en så uheldig måde, som insinueret fra russisk side.

Sovjetunionen fremsatte et resolutionsforslag, der gik ud på at fordømme „Mutual Security Act“ af 1951, og opfordrede plenarforsamlingen til at henstille til De Forenede Staters regering at ophæve loven.

Ved afstemningen den 21. december 1951 forkastedes dette forslag med 39 stemmer mod 5, medens 11 afholdt sig fra at stemme.

Beretningen fra 1. udvalg behandledes i plenarmødet den 11. januar 1952. Den indeholdt intet resolutionsforslag, men Sovjetunionen fremsatte påny sit oprindelige forslag, der atter forkastedes, med 42 stemmer mod 5, 11 passive og 2 fraværende. De nordiske lande stemte såvel i udvalget som i forsamlingen imod forslaget.

15. Marokko.

6 arabiske lande: Ægypten, Irak, Libanon, Saudi Arabien, Syrien og Yemen fremsatte ved plenarforsamlingens begyndelse en anmodning om at få spørgsmålet om Frankrigs krænkelse i Marokko af De Forenede Nationers principper og menneskerettig-

hedserklæringen sat på plenarforsamlingens dagsorden. Da General Committee drøftede dette den 9. november 1951, foreslog Canadas repræsentant med tilslutning af De Forenede Staters delegerede, at komiteen skulle anbefale til plenarforsamlingen, at drøftelsen af spørgsmålet foreløbig blev udsat.

De arabiske landes repræsentanter fastholdt med støtte af Sovjetunionens repræsentant kravet om, at spørgsmålet blev optaget på dagsordenen.

Ved afstemningen godkendtes det canadiske forslag med 6 stemmer imod 4, medens 4 afholdt sig fra at stemme.

Under plenarforsamlingens behandling den 13. november 1951 af General Committee's beretning fremsatte Ægypten et nyt resolutionsforslag om Marokkospørgsmålets optagelse på dagsordenen. Den franske udenrigsminister afviste i en tale de mod Frankrig rettede beskyldninger om overgreb i Marokko, idet han fremhævede, at Frankrig altid havde bestræbt sig for at respektere dette lands traditioner og nationale følelser. En diskussion indenfor De Forenede Nationers rammer af den rejste klage ville bringe det gode forhold og samarbejdet mellem Frankrig og Marokko i fare.

Efter denne tale erklærede den ægyptiske delegerede, at han fandt den af overordentlig stor betydning og ønskede debatten udsat for at give sin regering lejlighed til nøje at overveje den franske udenrigsministers erklæring.

På forslag af forsamlingens præsident blev debatten herefter udsat nogle dage indtil den 13. december 1951.

Under den da stedfundne debat tog repræsentanter for samtlige arabiske medlemslande ordet; deres udtalelser gik i korthed ud på, at de vel ønskede at rette en kritik mod den franske regerings politik og holdning i det hele i Marokko, men at dette skulle ske i fredens og den internationale sikkerheds interesse for at styrke venskabet mellem Frankrig og såvel Marokko som hele den arabiske verden.

Den franske udenrigsminister betonedede den franske regerings oprigtige ønske om at